

[Socialministeren]

sygehusordningen i dag er en amtskommunal opgave, medens forsvaret er en statsopgave.

Målet for den fri sygepleje for værnepligtige er, at de skal have en lægebehandling, der mindst svarer til den, der ydes gennem praktiserende læger, medens special- og sygehusbehandling finder sted ved de normale specialister og sygehuse efter henvisning fra forsvarrets læger og mod betaling fra forsvaret.

Forsvaret har derfor en kombination mellem anvendelse af civile og militære læger, som er tilrettelagt under hensyntagen til såvel de uddannelsesmæssige forhold m. v. som de administrative og samfundsøkonomiske fordele.

Til *arbejdsministeren* (19/1 79) af:

Lilli Gyldenkilde (SF):

»Hvorledes harmonerer ministerens udtalelser ved 1. behandlingen den 30. november 1978 af beslutningsforslag nr. B. 38 vedr. arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring med side 2, næstsidste afsnit, i det børnepasningscirkulære, der er udsendt fra arbejdsdirektoratet?«

(Spm. nr. 499).

Begrundelse.

Arbejdsministeren sagde ved 1. behandlingen af lovforslaget vedr. arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring: »Efter de regler, vi vil fastlægge i den nye praksis, vil vi lade spørgsmålet om, hvorvidt folk står til rådighed for arbejdsmarkedet eller ej, bero på, om de kan overtage et anvist job eller ikke kan, og det er alene den situation, vi tager sigte på.«

Børnepasningscirkulæret er nu udsendt, og side 2, næstsidste afsnit, harmonerer ikke med arbejdsministerens udtalelse. I afsnittet står: »Der kan være tilfælde, hvor det er rimeligt at anmode om en erklæring om medlemmets børnepasningsmuligheder, uden at der har foreligget anvisning.«

Besvarelse (31/1 79):

Arbejdsministeren (Auken):

Under 1. behandlingen af SFs forslag til folketingsbeslutning diskuterede vi bl. a., hvordan det konstateres, at medlemmer med mindre børn opfylder det krav om at stå til rådighed for arbejdsmarkedet, som fru Lilli

Gyldenkilde og jeg var enige om er en betingelse for udbetaling af dagpenge.

Det er mit hovedsynspunkt, at det må forudsættes, at medlemmerne har børnepasningsmuligheder, så længe det modsatte ikke konstateres, og at denne konstatering i næsten alle tilfælde vil ske ved, at medlemmet ikke overtager anvist arbejde. Dette har også fundet udtryk i børnepasningscirkulæret, bl. a. i ordene om, at det ikke i almindelighed påhviler kasserne at undersøge, om ledige medlemmer har børnepasningsmuligheder, når der ikke er konstateret pasningsproblemer i forbindelse med anvisning eller arbejdsophør.

Jeg synes imidlertid, at det må være rimeligt, at kasserne i visse situationer, hvor medlemmets forhold har ændret sig så væsentligt, at man ikke uden videre kan være sikker på, at forudsætningen om, at medlemmet står til rådighed, fortsat er opfyldt, henvender sig til medlemmet og anmoder om en erklæring. Jeg understreger, at der jo ikke er tale om noget indgreb over for medlemmet, men alene om, at man anmoder om en erklæring om, at medlemmet er til rådighed for anvisning af arbejde. Som eksempel er nævnt endt barselorlov efter det første barn, hvilket jo i øvrigt ikke på nogen måde er en stramning i forhold til hidtidig praksis.

Jeg synes ikke, at cirkulæret hermed kommer i modstrid med mine udtalelser i folketinget. Jeg har da også noteret mig, at fru Lilli Gyldenkilde under behandlingen af forslaget i folketinget selv gjorde mine udtalelser op på følgende måde: »... det cirkulære, som bl. a. også er grundlag for det forslag, vi diskuterer nu, vil komme til at bygge på det hovedprincip, at der skal være tale om at få anvist arbejde...«. Det er netop det hovedprincip, som ligger bag cirkulæret, og det er min opfattelse, at det er denne situation, der vil komme til at foreligge i det helt overvejende antal tilfælde.

Til *minister Lise Østergaard* (19/1 79) af:

Maisted (FP):

»Finder ministeren det rimeligt, at Danmark fortsat yder økonomisk bistand til Ghana, efter at samme land i november 1976 nationaliserede den derværende danske virksomhed Brisco, som var etableret på baggrund af et privat dansk firmas investering?«